

Ο ΑΛΙΒΑΝΙΣΤΟΣ

Διασκευή: Αντωνία Βέλλιου

Εικονογράφηση: Μαρία Σαββίδου

Από το μεσημέρι του Μεγάλου Σαββάτου η θεία Μολώτα, η Φωλιώ της Πέρδικας και η αφέντρα της Σταματρίζαινα είχαν πάει στον Αϊ -Γιάννη τον Ασέληνα. Το παλιό μοναστήρι ήταν έρημο. Είχαν πει πως ο παπά Γαρύφαλλος ο Σωσμένος, ένας από τους ιερείς της πόλης, θα ερχόταν στον Αϊ -Γιάννη για να ψάλλει την Ανάσταση για τους λιγιστούς βοσκούς των άγριων εκείνων μερών. Μα άρχιζε να νυχτώνει και ο παπά - Γαρύφαλλος δεν είχε φανεί ακόμα.

Οι τρεις γυναίκες σκέφτηκαν να πάνε μέχρι

το διδασκαλείο, που ήταν εκεί κοντά, για να γεμίσουν τις στάμνες τους νερό. Πήραν το μονοπάτι έξω από το δάσος. Οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου, έβαφαν χρυσές τις κορφές των βουνών τριγύρω, ενώ χαμηλά στο δάσος είχε ήδη σκοτεινιάσει. Το θρόισμα των φύλλων ακουγόταν σαν ατελείωτοι ψίθυροι. Γι' αυτό το ήλογο πολλοί θεωρούσαν το δάσος στοιχειωμένο, έλεγαν πως τα δέντρα μιλάνε.

Αφού ξεκουράστηκαν, αποφάσισαν να γυρίσουν στο μοναστήρι. Έσκυψαν για να φορτωθούν τις στάμνες τους... όταν ξαφνικά ακούστηκε μια δυνατή φωνή μέσα από τα δέντρα.

- Σ' έσκιαξα θεία Μολώτα! είπε η φωνή.

Γελώντας δυνατά εμφανίστηκε μπροστά τους ένα αμούστακο παλικάρι που κρατούσε στο χέρι του ένα διπλωμένο πανί.

- Α ! Κακό να μην έχεις! φώναξε η Φωλιώ. Εσύ είσαι ωρέ Σταμάτη;

Ήταν ο Σταμάτης, το τρυγονάκι. Ορφανός από μικρός, μα καλόκαρδος και μάγκας. Όταν γινόταν πανηγύρι ο Σταμάτης άφηνε όλες τις δουλειές του κι έτρεχε πρώτος.

- Έρχομαι από το λιμανάκι του Ασέληνου, είπε το παλικαράκι, φορτωμένος πράγματα και θαύματα... Κοιτάξτε κι αμέσως ξεδιπλώνει το πανί

και πετάει πάνω στα πόδια της Μολώτας ένα τεράστιο ζωντανό κάβουρα. Η Μολώτα τινάχτηκε όρθια και τίνανε την ποδιά της φωνάζοντας.

-Αααα! Φωτιά που σ'έ...!

-Να με συμπαθάς θεία Μολώτα, είπε. Ήθελα να σου χαρίσω αυτό το καβούρι για να κάμεις μεζέ απόψε και σε τρόμαξα.

-Δεν τλώου καβούρηγια, θα μεταλάβου.

Η Μολώτα μιλούσε λίγο περίεργα. Τραύλιζε και έκοβε συλλαβές και άλλα μέρια.

-Αλήθεια; Τότε ας το πάρει η Σταματρίζαινα, είπε ο Σταμάτης.

- Μπα, που να καβουρώσεις και κάβουρας να γένεις, απάντησε η Αφέντρα.

-Μωρέ ευχή που μου δίνεις! Ακούς να ήμουν κάβουρας!

Πως θα περπατούσα άραγε;

Κι αμέσως άρχισε να περπατάει ηλοξά σαν κάβουρας.

Οι τρεις γυναίκες γέλασαν.

-Πάμε νυχτώσαμε, είπε η Αφέντρα κι αμέσως ξεκίνησαν.

-Δεν ξέρετε ποιόν βρήκα, στο δρόμο πριν σας σταματήσω! Ηύρα τον Αλιβάνιστο!

Ο Αλιβάνιστος ήταν ένας αηλόκοτος άνθρω-

πος που ζούσε μόνος του σε μια σπηλιά στο βουνό. Δεν έκανε παρέα με κανέναν. Μόνη του συντροφιά ήταν τα λίγα πρόβατα που είχε. Καμιά φορά μόνο πήγαινε στον Μπαρέγκο, τον τσέλιγκα του βουνού και του έδινε το γάλα.

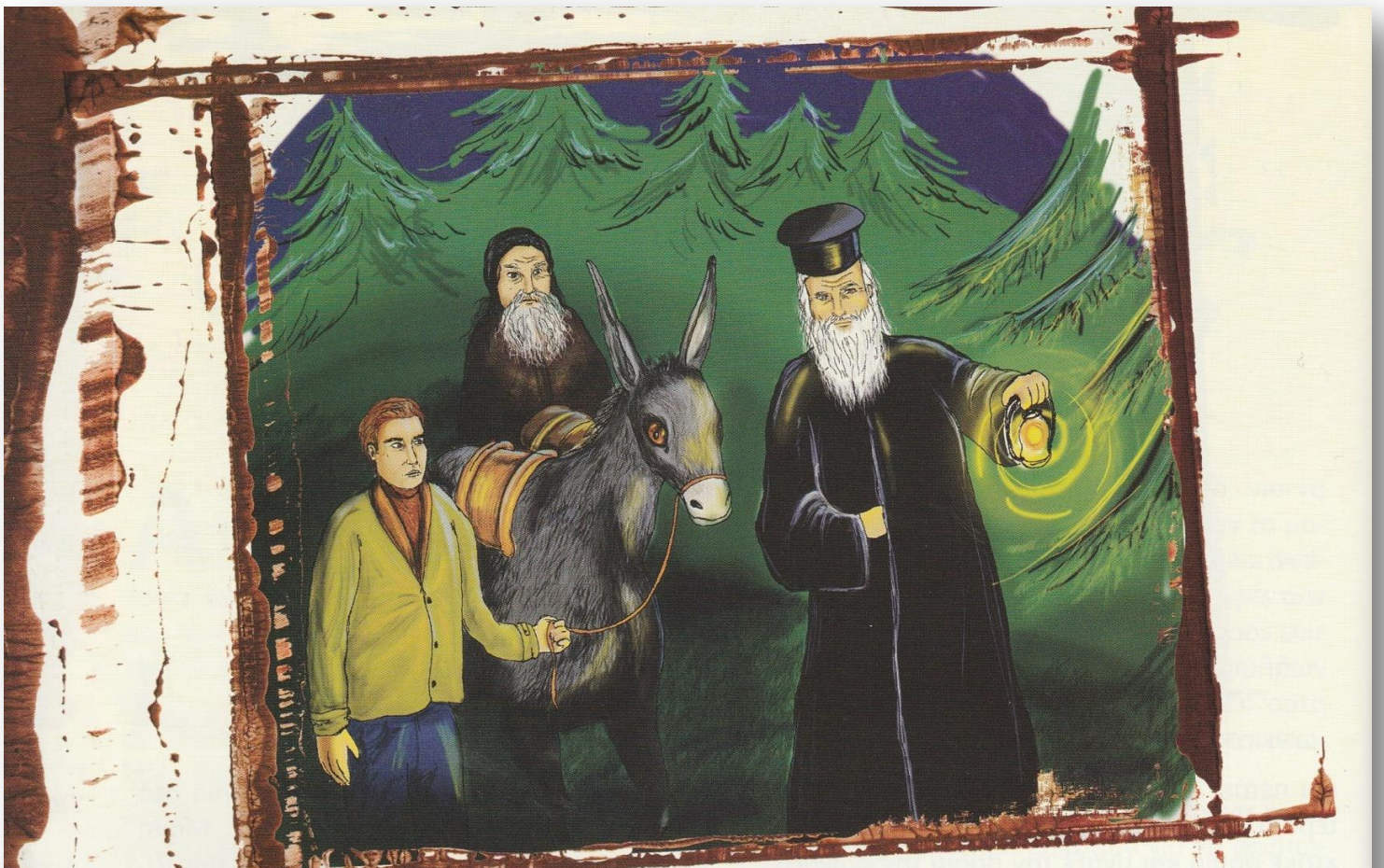
Άμα νύχτωσε μαζεύτηκαν στο μοναστήρι όλοι οι μεγαλοβοσκοί με τις οικογένειες τους. Είχαν ανάψει μια μεγάλη φωτιά και έλεγαν ιστορίες από την ποιμενική ζωή. Η Πούλια στη μέση τ' ουρανού έδειχνε μεσάνυχτα κι ο παπάς δεν είχε έλθει ακόμα.

Ο Σταμάτης, που από ώρα είχε γίνει άφαντος, γύρισε και τους φώναξε να τον ακολουθήσουν.

- Ελάτε ... κάτι φωνές ακούω!... Έρχονται από το ρέμα!

Οι βοσκοί και ο Σταμάτης έτρεξαν προς τα εκεί που έρχονταν οι φωνές. Ο Σταμάτης μπροστά κρατώντας το φανάρι προχώρησε προς το δάσος και οι βοσκοί τον ακολούθησαν. Οι φωνές ακούγονταν όλο και πιο κοντά και στο τέλος φάνηκαν ο παπάς και ο ανηψιός του που έσερνε από την τριχιά ένα γαϊδουράκι. Τελευταία φάνηκε μια σκιά που απέφευγε να κοιτάει προς το φανάρι.

- Ο Αλιβανιστος!

- Μεγάλο θαύμα! είπε ο Μπαρέγκος

- Μην τα ρωτάτε, είπε ο παπάς, θέλησα να πάω από τον άλλο δρόμο και εκάθηκα και ενύχτωσα και καλή που έπεσα κοντά στο καλυβάκι του μπάρμπα Κόλια και με βοήθησε να βρω το δρόμο... Ας έχει την ευχή μου! είπε και έδειξε τον Αλιβάνιστο.

Ο Αλιβάνιστος σαν αληθινή σκιά γλίστρησε πίσω από τα δέντρα. Έτρεξε τότε ο Μπαρέγκος και τον έπιασε από το μπράτσο.

- Που πας μπάρμπα Κόλια; Τώρα δε σ' αφήνουμε! Φέτος θα κάμουμε Ανάσταση μαζί.

Ο Σταμάτης πλησίασε το φανάρι. Ο γέροντας φαινόταν αληθινός ηλικάνθρωπος. Φορούσε κάτι σα ράσο και μια μαύρη σκουφιά. Είχε μακριά μαλλιά, μαύρα και ψαρά σγουρά γένια.

- Άσε με να ζήσεις! Δεν μπορώ!... Τι Ανάσταση να κάμω εγώ... Τι με θέλετε εμένα; Εσείς κάμετε Ανάσταση.

Πάω στο καλύβι μου εγώ.

Τότε μίλησε ο πάπας:

-Να 'χεις την ευχή του Χριστού παιδί μου, έλα να πάρεις ευλογία!... Να μοσχοβολήσει η ψυχή σου!... Μην αδικείς του εαυτού σου! Έλα!

Ο μπάρμπα Κόλιας ήθελε αηλιά ντρεπόταν. Ευχόταν μέσα του να τον έπαιρναν με το ζόρι. Ο Μπαρέγκος σα να κατάλαβε τη σκέψη του φώναξε και τους άλλους και όλοι μαζί τον πήγαν σιωπηλά στην εκκλησία.

Η θεία Μολώτα μόλις τον είδε ταραχτηκε και κατέβασε τη μαύρη μαντίλα της μέχρι τα φρύδια της.

Ο παπάς άρχισε τη θεία λειτουργία και ένας - ένας έμπαιναν όλοι μέσα. Η Μολώτα μόνο έμεινε παραπίσω, κρυμμένη πίσω από την πόρτα. Εκεί άκουσε το «Χριστός Ανέστη».

Όταν ο κόσμος μπήκε ξανά μέσα στην εκκλησία, μετά το Χριστός Ανέστη, η Αφέντρα έμεινε παραπίσω και πλησίασε την Μολώτα.

-Γιατί δεν έρχεσαι μέσα στην εκκλησία; της είπε.

- Σύλτε πιδιμ' ακούσπς καλό λόγο; Αφνσ' εμένα.
- Μα τι έχεις; επέμεινε η Αφέντρα.
- Τίποτα.

Όταν ήρθε η ώρα να μεταλάβουν η Μοιλώτα έκανε νόημα στην Αφέντρα να βγει έξω.

- Τώλα εγώ πως θα μεταλάβω;
- Γιατί τι τρέχει;
- Είδε κείνον άθλωπο Κόλια;
- Τον Αλιβάνιστο; Ε τι;
- Σαν ήμουν εγώ μικλό κολίτσι, αυτός μ' ήθελε γυναίκα.

Πλιν αθλωστήσω πιαστεί φωνή μου, μ'ήύλε πηγάδι και μ' εφίλησε.

Η Αφέντρα έπνιξε το γέλιο της.

- Πατέλας δεν ήθελε γάμπλό. Πήλα άλλον. Χήλεψα. Αυτός, είπαν καημό, πήγε βουνά, αγλίεψε, δεν πάτησε εκκλησία. Εγώ έχω

το κλίμα.

-Ε, καλά, της είπε η Αφέντρα. Να που τον κυρές τώρα στην Ανάσταση. Ώρα της αγάπης είναι. Να ζητήσεις συχώρεση για να μεταλάβεις.

Η Μοιλώτα ακολούθησε κατά γράμμα τις συμβουλές της Αφέντρας. Μπήκε στην εκκλησία και ζήτησε συχώρεση από τον Κόλια και πήγε μετά και μετάλαβε.

Μετά την απόλυση όταν έβγαιναν οι άντρες, ο Σταμάτης συνάντησε τον Κόλια και τον χαιρέτησε.

- Χριστός Ανέστη, μπάρμπα Κόλια και ο γέρος ερημίτης απάντησε:

- Αληθώς Ανέστη, βρε.

Δεν είμαι αλιβάνιστος. π

